

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

29. marts 1995 ^{*}

I sag T-497/93,

Anne Hogan, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Luxembourg, ved advokat Giancarlo Lattanzi, Massa-Carrare, og med valgt adresse i Luxembourg, 33, rue Godchaux,

sagsøger,

mod

De Europæiske Fællesskabers Domstol ved Luigia Maggioni og Niels Lierow, som befuldmægtigede, bistået af advokat Piero Ferrari, Rom, og med valgt adresse hos Luigi Maggioni, EF-Domstolen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Domstolens afgørelser vedrørende en indeholdelse i sagsøgerens vederlag som følge af en arrest, om tilbagebetaling af det indeholdte beløb, om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade,

^{*} Processprog: italiensk.

sagsøgeren har lidt, og subsidiært, om, at det fastslås, at den nationale procedure, der har ført til arresten, er ulovlig,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Schintgen og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 14. december 1994,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Sagsøgeren, Hogan, er tjenestemand i lønklasse C1 ved Europa-Parlamentet. Da de begivenheder, der ligger til grund for sagen, udspillede sig, gjorde hun midlertidig tjeneste i en stilling ved Domstolen. Den 1. november 1993 genindtrådte hun i sin tidligere stilling ved Europa-Parlamentet.

- 2 Juge de paix de Luxembourg tillod ved kendelse af 21. maj 1993, der blev forkyndt for Domstolen og registreret dér den 25. maj 1993, efter begæring af 18. maj 1993 fra en luxembourgsk advokat en arrest (»saisie-arrêt«) for en fordring på »omkostninger og honorarer som anslået pr. 3. februar 1993« i Hogan's vederlag for så vidt angår den del af dette, der kan gøres til genstand for retsforfølgning, på i alt 43 811 LFR, til hvilket beløb juge de paix anslog fordringen.

- 3 Den 27. maj 1993 lod chefen for Domstolens Personaleafdeling udstede en »bekræftende erklæring«, hvormed man meddelte justitssekretæren ved Tribunal de paix de Luxembourg størrelsen af sagsøgerens vederlag og oplyste, at det beløb, for hvilket der var gjort arrest, ville blive indbetalt på en særlig konto. Derefter blev i overensstemmelse med denne erklæring, som det fremgår af Hogan's lønseddel for juli 1993, et beløb på 43 811 LFR faktisk tilbageholdt og indbetalt på en særlig ved Domstolen oprettet konto.

- 4 Efter at rekvirenten den 26. maj 1993 havde indgivet begæring om stadfæstelse af arresten som lovlig gjort, indkaldte juge de paix den 1. juni 1993 parterne til et retsmøde, der blev berammet til den 28. juli 1993. Domstolen var ikke repræsenteret i dette retsmøde. Hogan fremførte som rekviritus forskellige formelle og materielle indsigelser samt påstod rekvirenten dømt til at betale erstatning.

- 5 Sideløbende hermed indgav Hogan den 1. juni 1993 til ansættelsesmyndigheden en ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), hvori hun anmodede om, at det blev pålagt Personaleafdelingen ikke at foretage indeholdelse i hendes vederlag. Den 3. juni 1993 indgav hun klage i henhold til nævnte vedtægts artikel 90, stk. 2,

over ovennævnte »bekræftende erklæring«. Den 15. juli 1993 meddelte Domstolens præsident Hogan, at Det Administrative Udvalg havde behandlet hendes ansøgning og klage samt besluttet at afvise dem.

6 Tribunal de paix de Luxembourg tog ved dom afsagt den 30. september 1993 rekvi-
rentens påstand til følge og pålagde Hogan til rekvirenten at betale 43 811 LFR,
hvorved den stadfæstede den den 21. maj 1993 tilladte arrest som lovlig gjort.
Denne dom blev forkyndt på Domstolen den 26. november 1993.

7 Rekvirenten fik den 23. februar 1994 af den ledende justitssekretær ved Tribunal de
paix de Luxembourg udstedt erklæring for, at anke ikke var iværksat, hvilken
erklæring blev tilstedt Domstolen ved rekvirentens skrivelse af 24. februar 1994. På
grundlag af denne erklæring udbetalte Domstolens Personaleafdeling i marts 1994
rekvirenten beløbet på 43 811 LFR, hvilket blev meddelt Hogan ved skrivelse af
23. marts 1994.

8 Ved dom af 5. maj 1994 blev en af Hogan til Tribunal d'arrondissement de Luxem-
bourg indgivet begæring om tilladelse til anke af dommen af 30. september 1993
efter ankefristens udløb afvist, hvilken dom tilgik Domstolens Personaleafdeling
den 20. maj 1994.

Retsforhandlinger og parternes påstande

9 På baggrund heraf har sagsøgeren den 6. august 1993 anlagt nærværende sag, hvori
sagsøgte efter stævningens angivelser er »Domstolens ansættelsesmyndighed«.

- 10 Ved særskilt processkrift registreret på Rettens Justitskontor den samme dag indgav sagsøgeren begæring om tilbagebetaling, som foreløbig forholdsregel, af det omtvistede beløb, indtil der er afsagt dom i sagen og med forbehold af en eventuel tilbagesøgning. Ved skrivelse af 12. august 1993 meddelte sagsøgeren Retten, at hun agtede at frafalde sin begæring om foreløbige forholdsregler, hvorfor Rettens præsident den 16. august 1993 har truffet afgørelse om slettelse af sag T-497/93 R.
- 11 Ved et andet særskilt processkrift registreret på Rettens Justitskontor den 24. august 1993 indgav sagsøgeren begæring om foreløbige forholdsregler svarende til den tidligere begæring. Denne begæring blev forkastet ved kendelse afsagt af Rettens præsident den 29. september 1993 (sag T-497/93 R II, Hogan mod Domstolen, Sml. II, s. 1005).
- 12 Sagsøgeren har ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. oktober 1993 nedlagt påstand om, at Retten fastslår, at nævnte kendelse af 29. september 1993 er ulovlig, og om, at den kendes ugyldig og ændres, ligesom sagsøgeren på ny har indgivet en begæring svarende til den, der blev indgivet i den foregående sag om foreløbige forholdsregler. Denne begæring blev afvist ved Rettens præsidents kendelse af 26. oktober 1993 (sag T-497/93 R II, Hogan mod Domstolen, ikke offentliggjort i Samling af Afgørelser), da det var åbenbart, at den måtte afvises.
- 13 Efter at sagsøgeren af Retten var blevet anmodet om oplysninger med henblik på angivelsen af sagsøgte, erklærede sagsøgeren i skrivelse af 30. september 1993, at hun intet havde at føje til det i stævningen anførte.
- 14 Den skriftlige forhandling er blevet afsluttet med indgivelse af svarskriftet, idet sagsøgeren ikke inden for den fastsatte frist har indgivet replik.

- 15 Sagsøgte har ved skrivelse af 21. juni 1994 meddelt Retten yderligere oplysninger om forløbet af den arrestforretning, der ligger til grund for sagen.
- 16 Sagsøgeren har ved skrivelse af 18. juli 1994 fremsat bemærkninger til disse oplysninger.
- 17 Retten (Fjerde Afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 18 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

Principalt:

- Det fastslås, at Personaleafdelingens indeholdelse af et beløb på 43 811 LFR i sagsøgerens vederlag for juli måned savner hjemmel.
- Det bestemmes, at nævnte beløb, der retsstridigt er indeholdt af Personaleafdelingen, med tillæg navnlig af renter samt godtgørelse for pengeforringelsen fra den 15. juli 1993 til betaling sker, skal betales tilbage til sagsøgeren.
- Det fastslås, at sagsøgeren har krav på en passende erstatning, der vil være at opgøre og fastsætte i tilslutning til sagen, for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, hun har lidt.

Subsidiært:

- Det fastslås, at den af Tribunal de paix de Luxembourg afsagte kendelse er ulovlig.

Mere subsidiært:

- Det fastslås, at en procedure som den i sagen omhandlede luxembourgske procedure let kan antage en chikanøs karakter.

19 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

Principal:

- Sagen afvises i det omfang, den er anlagt mod Domstolens ansættelsesmyndighed.

Subsidiært:

- Alle sagsøgerens påstande, undtagen påstanden om annullation og erstatning, afvises fra realitetsbehandling.
- Under alle omstændigheder frifindes sagsøgte.
- Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres på grundlag af procesreglementets artikel 87, stk. 2, og artikel 88.

20 Ved notat af 10. december 1994 har sagsøgeren fremsat en række begæringer vedrørende Rettens behandling af sagen, nemlig om, at

— sagen henvises til behandling i Rettens plenum

— den luxembourgiske dommer viger sit sæde

— der udpeges en generaladvokat

— procesreglementets artikel 65 bringes i anvendelse, hvorved det navnlig bestemmes, at parterne personligt samt sagsøgerens ægtefælle og en repræsentant for den luxembourgiske regering skal give møde i sagen

— sagen forenes med sagerne T-479/93 og T-559/93.

21 I samme notat af 6. december 1994 fremsatte sagsøgeren endvidere uden at angive grunde en begæring om, at den mundtlige forhandling, der var berammet til den 14. december 1994, blev udsat, hvorved hun gentog, at søgsmålet var anlagt mod Domstolens ansættelsesmyndighed, men ikke mod selve Domstolen, og at Domstolens befuldmægtigede retsstridigt gav møde i sagen for Domstolens ansættelsesmyndighed. Begæringen om udsættelse af den mundtlige forhandling blev afslået af Retten den 13. december 1994.

22 Under den mundtlige forhandling, der fandt sted den 14. december 1994, var sagsøgeren ikke repræsenteret af sin advokat.

23 Ved skrivelse af 20. december 1994 genfremsatte sagsøgeren de ovenfor i præmis 20 nævnte begæringer, og heri fremhævede hun endnu en gang nødvendigheden af, at

den mundtlige forhandling blev genoptaget. I denne skrivelse lagde hun særlig vægt på at fremhæve, at sagen var anlagt mod Domstolens ansættelsesmyndighed, men ikke mod Domstolen selv.

- 24 Retten finder, at de nævnte begæringer skal afslås af de ovenfor anførte grunde.
- 25 Det bemærkes vedrørende begæringen om henvisning af sagen til behandling i Rettens plenum, at efter artikel 12, stk. 1, i Rettens procesreglement behandles tvisterne mellem Fællesskaberne og deres ansatte af afdelinger bestående af tre dommere, og at der efter artikel 14, stk. 1, i samme reglement kun kan blive tale om at henvise en sag til behandling i Rettens plenum eller i en afdeling bestående af et andet antal dommere, når sagens juridiske problemer, dens betydning, eller særlige omstændigheder i øvrigt tilsiger det. Fjerde Afdeling har imidlertid fundet, at betingelserne for en sådan henvisning ikke var opfyldt.
- 26 Retten skal hvad angår begæringen om, at den luxembourgske dommer viger sit sæde, henvise til Rettens kendelse af 29. november 1994 (forenede sager T-479/93 og T-559/93, Bernardi mod Kommissionen, Sml. II, s. 1115, præmis 19), hvorefter artikel 16, sidste stykke, i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen, der ifølge artikel 44 i samme statut finder anvendelse på Retten, er til hinder for, at en part begærer sammensætningen af Retten eller af en af dens afdelinger ændret under påberåbelse af en dommers nationalitet.
- 27 Hvad angår begæringen om udpegelse af en generaladvokat bemærkes, at efter procesreglementets artikel 18 kan Retten, når den sættes i afdelinger, lade sig bistå af en generaladvokat, hvis den skønner, at sagens juridiske eller faktiske problemer tilsiger det. I nærværende sag er det Rettens opfattelse, at dette ikke er tilfældet.

- 28 Hvad angår begæringerne om, at visse personer personligt giver møde i sagen, bemærkes det, at Retten har fundet, at der ikke var grund til at foranstalte yderligere bevisoptagelse.
- 29 Hvad angår begæringen om forening af nærværende sag med de forenede sager T-479/93 og T-559/93 skal Retten fastslå, at de sidstnævnte sager blev afvist ved Domstolens kendelse af 29. november 1994, og at en forening af disse sager med nærværende sag således er udelukket.
- 30 Retten skal endelig fastslå, at sagsøgeren ikke har oplyst omstændigheder, der kan begrunde, at mundtlig forhandling genoptages.

I — Formaliteten

- 31 Retten skal fastslå, at sagsøgeren ikke blot i stævningen har anlagt sag mod ansættelsesmyndigheden, men desuden gentagne gange har betonet, at sagen var anlagt mod »Domstolens ansættelsesmyndighed« og ikke mod institutionen »Domstolen«. Allerede af denne grund vil sagen kunne afvises, idet det af fast praksis (jf. navnlig Domstolens dom af 19.3.1964, sag 18/63, Schmitz mod EØF, Sml. 1954-1964, s. 463, org. ref.: Rec. s. 163, af 10.6.1987, sag 307/85, Gavanas mod ØSU og Rådet, Sml. s. 2435, og Rettens dom af 22.11.1990, sag T-162/89, Mommer mod Parlamentet, Sml. II, s. 679, præmis 18 og 19) fremgår, at det af artikel 2 i vedtægten følger, dels at ansættelsesmyndigheden handler på vegne af den institution, som har udpeget den, således at retsakter, der påvirker tjenestemændenes retsstilling og kan være bebyrdende for dem, må tilregnes den institution, hvor de er ansat, dels at et eventuelt søgsmål skal rettes mod den institution, hvorfra den bebyrdende retsakt hidrører. Retten finder imidlertid, at der på baggrund af sagens omstændigheder og af retsbeskyttelseshensyn skal foretages realitetsbehandling af sagen.

II — Realiteten

Annulationspåstandene

- 32 Sagsøgeren har til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse i det væsentlige påberåbt sig fire anbringender. Det første går ud på, at der foreligger inkompetence. Det andet anbringende går ud på, at der er tale om overskridelse af beføjelser, det tredje anbringende på, at der foreligger en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, og det fjerde på, at der foreligger tilsidesættelse af traktatens bestemmelser eller bestemmelser til gennemførelse af denne.

Inkompetence

— Parternes argumentation

- 33 Sagsøgeren har anført, at Domstolens Personaleafdeling ikke havde kompetence til at gøre den omhandlede arrestkendelse umiddelbart eksigibel inden for fællesskabsdomænet. Domstolens Personaleafdeling havde heller ikke kompetence til at fortolke det virkelige juridiske indhold af en sådan afgørelse eller til at afgøre, om en retsakt, der hidrørte fra en anden ret end Fællesskabets retsinstanter, var forskriftsmæssig.
- 34 Sagsøgeren anfører, at den luxembourgiske kendelse er en nullitet inden for fællesskabsretten, idet den nationale ret ikke kan meddele Domstolen tilladelse til at foretage en handling, af hvad art den end måtte være.
- 35 Sagsøgte har gjort gældende, at det af EØF-traktatens artikel 183 fremgår, at de nationale dømmende myndigheder eventuelt over for Fællesskabets institutioner kan afsige fuldbyrdelsesdomme, og at sådanne domme principielt kan tvangsfuld-

byrdes, idet der blot skal foreligge den efter artikel 1 i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter (herefter benævnt »protokollen«) krævede bemyndigelse fra Domstolen. I øvrigt vedrører den i sagen omhandlede arrest ingenlunde forholdet mellem den luxembourgiske ret og Domstolen, men alene sagsøgerens private forpligtelser.

- 36 Sagsøgte fremhæver, at der kan gøres arrest i tjenestemændenes vederlag på grundlag af en afgørelse truffet af en national ret. Der henvises herved til, at artikel 1 i protokollen kun finder anvendelse, såfremt den fællesskabsinstitution, i forhold til hvilken en tredjemand ønsker at gennemføre en arrest, rejser indsigelser, der bygger på, at den påtænkte arrest kan lægge hindringer i vejen for Fællesskabernes virksomhed og uafhængighed. Den berørte institution har i det foreliggende tilfælde fundet, at der ikke var grund til at modsætte sig arresten, idet denne ikke truede dens virksomhed og uafhængighed. Domstolens Personaleafdeling havde derfor kompetence til at imødekomme begæringen fra den nationale ret.

— Rettens bemærkninger

- 37 Indledningsvis skal det fremhæves, at enhver fællesskabsinstitution i kraft af sin forpligtelse til loyalt at samarbejde med de nationale dømmende myndigheder, er forpligtet til at tage stilling til begæringer som den, der ligger til grund for nærværende sag.

- 38 Dernæst bemærkes, at den omhandlede arrest udspringer af et privatretligt retsforhold, hvis parter er sagsøgeren og en anden privatperson. Hvad sådanne retsforhold angår og navnlig hvad angår opfyldelsen af personlige pligter omfattes tjenestemændene ifølge vedtægtens artikel 23, stk. 1, ganske af den gældende nationale rets regler uafhængigt af, at der i henhold til nævnte protokol består visse privilegier og immuniteter.

- 39 Fællesskabsinstitutionen er således i en sag om arrest kun berørt som tredjemand, dvs. som arbejdsgiver, men ikke som part i en sag mellem en af institutionens tjenestemænd og en anden privatperson.
- 40 Sagsøgte havde derfor kompetence til gennem chefen for institutionens Personaleafdeling at tage stilling til den nationale rets begæring. Denne stillingtagen kom til udtryk i den »bekræftende erklæring«, som chefen for Domstolens Personaleafdeling fremkom med den 27. maj 1993, og som konkret er kommet til udtryk i den omtvistede indeholdelse i tjenestemandens vederlag.
- 41 Når henses til Domstolens vedtægtsmæssige og institutionelle autonomi hvad angår afgørelser vedrørende tjenestemænds klager, har Det Administrative Udvalg, som Domstolen har nedsat med henblik på disses behandling, haft kompetence til på Domstolens vegne at tage stilling til den klage, som sagsøgeren havde indgivet over nævnte afgørelse.
- 42 Anbringendet om inkompetence skal således forkastes.

Overskridelse af beføjelser

— Parternes argumentation

- 43 Sagsøgeren har anført, at Personaleafdelingen har sat sig ud over princippet om fællesskabsrettens selvstændighed og forrang samt overskredet sine beføjelser ved at underordne sig en anden dømmende instans end Fællesskabets retsinstanser og ved at fuldbyrde dennes afgørelser.

- 44 Ifølge sagsøgeren er skrivelsen af 15. juli 1993 fra Domstolens præsident også udtryk for et en overskridelse af beføjelser, idet denne kun uformelt og ufuldstændigt omtaler en afvisning fra ansættelsesmyndigheden, som skulle have været tilstillet sagsøgeren i sin helhed og på forskriftsmæssig måde. Desuden er ansættelsesmyndighedens afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 90, dvs. Det Administrative Udvalgs afgørelse af 12. juli 1993, behæftet med en mangel, idet den udgør en stillingtagen i administrative spørgsmål inden for et organ bestående og under forsæde af dommere, der samtidig er medlemmer af den i vedtægtens artikel 91 omhandlede øverste dømmende myndighed.
- 45 Sagsøgte har vedrørende de enkelte led i den administrative procedure anført, at den interne organisation inden for en institution henhører under den pågældende institutions skønsbeføjelser, og at intet hindrer Domstolen i at nedsætte et administrativt udvalg, der skal fungere som ansættelsesmyndighed i klagesager, og herved besætter dette med sine egne medlemmer.
- 46 Ifølge sagsøgte ses det derfor ikke, i hvilket omfang de kompetente instanser ved Domstolen har overskredet deres beføjelser i forbindelse med deres afgørelser i denne sag.

Rettens bemærkninger

- 47 Det skal fremhæves, at det omhandlede anbringende hovedsagelig vedrører retmæssigheden af den omtvistede afgørelse efter bestemmelserne i protokollen.
- 48 I den forbindelse bemærkes, at de privilegier, der er fastlagt i protokollen, udelukkende tilkommer Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte i Fællesskabernes interesse. For som fastslået af Domstolen, har de privilegier og immuniteter, som i henhold til protokollen indrømmes De Europæiske Fællesskaber, »kun en

funktionel karakter, idet de har til formål at undgå, at der opstilles hindringer for Fællesskabernes funktion og uafhængighed« (jf. Domstolens kendelse af 11.4.1989, sag 1/88 SA, Générale de Banque SA mod Kommissionen, Sml. s. 857, præmis 9, af 13.7.1990, sag C-2/88 Imm., Zwartveld m.fl., Sml. I, s. 3365, præmis 19 og 20, samt Rettens dom af 19.11.1992, sag T-80/91, Campogrande mod Kommissionen, Sml. II, s. 2459, præmis 42).

- 49 Af fast retspraksis (jf. eksempelvis Domstolens kendelse af 11.5.1971, sag 1/71 SA, org. ref.: Rec. s. 363, præmis 7, og af 17.6.1987, sag 1/87 SA, Universe Tankship mod Kommissionen, Sml. s. 2807, præmis 5) fremgår desuden, at det kun, når henses til de retsbeskyttelseshensyn, der ligger til grund for nævnte protokol, er i tilfælde af, at den fællesskabsinstitution, i forhold til hvilken en tredjemand ønsker at gennemføre arrest, rejser indsigelse med den begrundelse, at den påtænkte arrest vil kunne opstille hindringer for Fællesskabernes funktion og uafhængighed, at rekvi- renten kan fremsætte begæring til Domstolen om en bemyndigelse til at foretage arrest.
- 50 Hvad angår det standpunkt, som en fællesskabsinstitution skal indtage under en arrestsag, tilkommer det den pågældende institution for det første at afgøre, om de i protokollen fastsatte privilegier og immuniteter finder anvendelse i den pågældende sag og, i bekræftende fald, for det andet at vurdere, i hvilket omfang den anser det for hensigtsmæssigt at påberåbe sig dem.
- 51 Det kan i nærværende sag fastslås, at sagsøgte, som det fremgår af ovennævnte redegørelse i skrivelsen af 15. juli 1993, er nået til det resultat, at det ikke stred mod Fællesskabets interesser at undlade at påberåbe sig Fællesskabets privilegier og immuniteter. Sagsøgte måtte derfor på grundlag af forpligtelsen til et loyalt samarbejde med de nationale myndigheder imødekomme begæringen ifølge den af den nationale ret afsagte arrestkendelse.

- 52 Hvad angår sagsøgerens argument om sammensætningen af Domstolens Administrative Udvalg bemærkes blot, at det i vedtægtens artikel 2, stk. 1, fastsættes, at hver institution bestemmer, hvilke myndigheder der inden for dens område skal udøve de beføjelser, som ifølge vedtægten tilkommer ansættelsesmyndigheden. Heraf følger, at intet hindrer Domstolen i at nedsætte et administrativt udvalg, der fungerer som ansættelsesmyndighed ved afgørelsen af klager, og til herved at besætte udvalget med sine egne medlemmer.
- 53 Anbringendet om overskridelse af beføjelser skal således forkastes.

Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

— Parternes argumentation

- 54 Sagsøgeren har gjort gældende, at den omtvistede indeholdelse er en midlertidig retssikrende foranstaltning, som blev truffet uden sagsøgerens vidende, og som ikke er omhandlet i tjenstemandsvedtægten. Der er altså tale om en procedure, der savner hjemmel, og som efter en analogi anvender udenlandske procedurer på et særligt område, hvor analogislutninger ikke kan accepteres.
- 55 Sagsøgeren finder, at den omhandlede indeholdelse heller ikke respekterer de garantier, der er givet ved Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager. Den nationale rets kendelse, som er afsagt inden for rammerne af en procedure, der ikke er kontradiktorisk, eksekveres umiddelbart i Fællesskabets retsorden.
- 56 Sagsøgeren anfører, at den gennemførte indeholdelse også er retsstridig efter det ved traktaten og de internationale menneskerettighedskonventioner knæsatte prin-

cip om retten til forsvar. Domstolens administration var nemlig ikke beføjet til at give tredjemand hemmelige edb-oplysninger af personlig og forbeholdt karakter.

- 57 Sagsøgte har gjort gældende, at en arbejdsgiver, over for hvem arresten gøres gældende, efter den gældende luxembourgiske lovgivning på området er forpligtet til at udstede den »bekræftende erklæring«, idet han ellers anses for debitor for de beløb, der ikke indeholdes. En tredjemand, som arresten gøres gældende overfor, skal ikke tage stilling til, om arresten er lovlig gjort, og er afskåret fra at udbetale de arresterede beløb til debitor, så længe der ikke foreligger en afgørelse om arrestens ophævelse. Domstolens administration har med udstedelsen af nævnte bekræftende erklæring og gennemførelsen af den omtvistede indeholdelse samt indbetaling på en særlig konto af det indeholdte beløb alene gjort, hvad den som arbejdsgiver var forpligtet til.
- 58 Påberåbelsen af Bruxelles-konventionen er efter sagsøgtens opfattelse helt irrelevant. Der er i den foreliggende sag ikke tale om fuldbyrdelse af en afgørelse truffet af en ret i en anden medlemsstat, men derimod om fuldbyrdelsen i Luxembourg af en luxembourgsk retsafgørelse.
- 59 Sagsøgte anfører, at der ikke er sket noget brud på tavshedspligten vedrørende edb-oplysninger om det i sagen omhandlede vederlags størrelse, idet beskyttelsen af disse oplysninger ikke går videre end fastlagt i de nationalretlige bestemmelser, som Domstolens administration er forpligtet til at følge. Den bekræftende erklæring, der er omhandlet i luxembourgsk lovgivning, skal nemlig oplyse tjenstemandens vederlag, idet det beløb, der skal gøres arrest for, beregnes på grundlag heraf. Endvidere har der ikke været tale om en tilsidesættelse af retten til forsvar, for spørgsmålet herom melder sig ikke i forholdet mellem sagsøgeren og Domstolens administration, men i forbindelse med sagen for den luxembourgiske ret mellem sagsøgeren og dennes kreditor.

— Rettens bemærkninger

- 60 Indledningsvis bemærkes, at den omtvistede procedure er en privatretlig procedure, der ikke er reguleret ved tjenestemandsvedtægten, men ved luxembourgske retsregler på området. Privatretligt — og under forbehold af forskrifterne i vedtægten og i protokollen — er EF-tjenestemændene fuldt ud omfattet af de nationale bestemmelser, der gælder for deres retsforhold, på lige fod med enhver anden borger (generaladvokat Cruz Vilaça's forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 7.10.1987, sag 401/85, Schina mod Kommissionen, Sml. s. 3911, jf. s. 3918, punkt 32).
- 61 Hvad angår nærværende sag skal det påpeges, at den omhandlede arrest blev iværksat på et retligt grundlag på baggrund af fællesskabsretten, jf. ovenfor i præmis 48-53.
- 62 Det bemærkes vedrørende sagsøgerens argumentation på grundlag af Bruxelleskonventionen, at denne, som sagsøgte korrekt har anført, ikke finder anvendelse i en arrestprocedure som den i sagen omhandlede.
- 63 Endvidere skal det fastslås, at Domstolens administration ikke har meddelt den luxembourgske ret personlige oplysninger om sagsøgeren. Den har nemlig i den »bekræftende erklæring« oplyst størrelsen af tjenstemandens, dvs. arrestrekvisitus vederlag i overensstemmelse med luxembourgske lovgivning, idet den del af vederlaget, der kan gøres til genstand for arrest, beregnes på grundlag af dette vederlags beløb.

- 64 Hvad angår argumentet om overholdelse af retten til forsvar bemærkes det, at sagsøgeren af Personaleafdelingen blev underrettet om den nationale rets begæring og om, at Domstolens administration havde til hensigt at imødekomme denne begæring.
- 65 Anbringendet om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter skal således forkastes.

Tilsidesættelse af traktatens bestemmelser eller bestemmelser til gennemførelse heraf

— Parternes argumentation

- 66 Sagsøgeren har anført, at indeholdelsen er i strid med Fællesskabets budgetprincipper, hvorefter såvel formålet med og anvendelsen af beløb, der står opført i budgettet, herunder tjenestemændenes vederlag, som indeholdelser i de anvendte beløb nøje skal være grundlagt på fællesskabsnormer og ikke på udenlandske love og retsakter.
- 67 Sagsøgeren gør gældende, at den omtvistede indeholdelse blev gennemført under tilsidesættelse af de fællesskabsregler, som gælder for budgetspørgsmål, og at der således er gjort indgreb i hendes ret til at få fuld betaling for sit arbejde i en af Fællesskabets institutioner. Vederlagene udbetales i henhold til den lovprocedure, der gælder for gennemførelsen af fællesskabsbudgettet, som ikke giver adgang til at nedsætte dem gennem retssager ved nationale domstole.
- 68 Sagsøgte har anført, at den ved vedtægten knæsatte ret til vederlag ikke for så vidt angår forholdet mellem tjenestemanden og den institution, vedkommende gør tje-

neste i, kan være til hinder for anvendelsen i forhold til tredjemand af princippet om, at debtors formue tjener til ligelig fyldestgørelse af hans kreditorer.

- 69 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af budgetbestemmelser anfører sagsøgte, at fællesskabsbudgettet ikke berøres af den omhandlede indeholdelse, selv om en del af det indeholdte beløb blev indbetalt på en særlig konto, der var oprettet med henblik på fuldbyrdelse af arrestkendelsen.

— Rettens bemærkninger

- 70 Hvad angår lovligheden af den omtvistede indeholdelse efter Fællesskabets budgetbestemmelser bemærkes, at anvendelsen af retsmidlet arrest ikke medfører noget indgreb i gennemførelsen af Domstolens budget og ikke berører de finansielle strømme, der er bestemt af Fællesskabets budgetbestemmelser, eller institutionernes forskellige beføjelser på budgetområdet, som omhandlet i disse bestemmelser. I de bevillinger, der står til rådighed for Domstolen, er nemlig nøjagtigt det beløb, der svarer til sagsøgerens vederlag, blevet fratrukket.

- 71 Anbringendet om tilsidesættelse af traktatens bestemmelser og bestemmelser truffet til gennemførelse heraf skal således forkastes.

- 72 På baggrund af det anførte kan påstandene om annullation af Domstolens afgørelse vedrørende den skete indeholdelse i sagsøgerens vederlag ikke tages til følge.

Påstanden om tilbagebetaling af de omtvistede beløb

- 73 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at det pålægges Domstolen at tilbagebetale det indeholdte beløb. Det vil i den forbindelse være tilstrækkeligt at fastslå, at Retten har frifundet sagsøgte for sagsøgerens principale annullationspåstand. Der skal derfor også afsiges frifindelsesdom for så vidt angår påstanden om tilbagebetaling.

Erstatningspåstanden

Parternes argumentation

- 74 Sagsøgeren har anført, at der er forvoldt hende økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af Domstolens administrations adfærd og den omhandlede arrest.

- 75 Sagsøgte har fremhævet, at en afgørelse, der ikke på nogen måde er ulovlig, ikke af nogen som helst grund kan medføre et ansvar for den pågældende institution.

Rettens bemærkninger

- 76 Da indeholdelsen i sagsøgerens løn, som det fremgår af præmisserne ovenfor, er blevet gennemført under iagttagelse af gældende ret, kan der ikke blive tale om ansvar for sagsøgte.

77 Sagsøgte skal derfor frifindes for sagsøgerens erstatningspåstand.

De subsidiære påstande om, at Retten gennemfører forskellige konstateringer

78 Sagsøgeren har subsidiært nedlagt påstand om, at det fastslås, at den af juge de paix du Luxembourg afsagte kendelse er ulovlig, og mere subsidiært om, at det fastslås, at en procedure som den i sagen omhandlede luxembourgske procedure let kan antage chikanøs karakter.

79 Det bemærkes, at der ikke i traktaten findes regler om retsmidler, hvorigennem fysiske eller juridiske personer kan anlægge sag ved Domstolen vedrørende et spørgsmål om, hvorvidt en medlemsstats myndigheder har optrådt korrekt efter fællesskabsretten (jf. den tidligere nævnte kendelse Bernardi mod Kommissionen, præmis 35). Disse påstande skal derfor afvises fra realitetsbehandling.

Sagens omkostninger

80 Ifølge procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagsøgerens påstande ifølge skrivelserne af 10. og 20. december 1994 tages ikke til følge.

- 2) Domstolen frifindes.

- 3) Hver part bærer sine omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagerne om foreløbige forholdsregler.

Lenaerts

Schintgen

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. marts 1995.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand